

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Φοντενελλά και οι φίλοι του. Δυό ξηριώματα του Γάλλου συγγραφέως. Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο του Ταλμά. Μία φιλονεϊκία πάνω στο ξυρίσμα. Ο Ταλμά είναι ανέκδοτος. Η πονηρή συνάδελαφος. Τι κάνουν τα παιδιά. Τι εφόβισε τον ντὲ Τυάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν Φοντενελλά, πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ τόσους φίλους καὶ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἓνα ἐχθρό.

— Αὐλοῦντορα πάντα στὴ ζωὴ μου τὰ ἐξῆς δυό ἀξιώματα, ἀπάντησεν ὁ Φοντενελλά: «Ὅλα εἶνε θανάτα, κ' ὄλοι ἔχουν ὀζηρο».

Ὁ Σαὶ Μπρωῖό διηγείται τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ανέκδοτο τοῦ μεγάλου τραγουδοῦ Ταλμά:

— Ἐνα προῖ ἐπῆγα νὰ ἐπισκερτῶ τὸν Ταλμά στὸ σπίτι του μαζὶ μὲ κάποιον κοινὸ μαζ φίλο. Ὅταν μπαίκαμε στὸ δοματιὸν τὸν βόρκαμα νὰ ζυριζέται καὶ νὰ συζητῆι συγγρόμας μὲ μὰ ἀπὸ τίς πό χαριτωμένες καὶ ποὺ φημισμένες συνάδελαφος του, τὴν δεσποινίδα Ροζούφ. Ὁ φίλος μου κ' ἔγω παραμοίραμα τότε σὲ μὰ γονιὰ τοῦ δοματιου περιμένοντας νὰ τελειώσῃ ἡ συζητήσις αὐτὴ— ἡ ὁποία ἐ- προμηγνέτο θυελλώδης.

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ Ταλμά. Δὲν θὰ παῖξω αἰ- οιο! Δὲν μπορῶ! Δὲν θέλω! Τ' εἶν' αὐτὰ; Ὅλο ἐγὼ θὰ παῖξω; Ὅλο ἀγαπᾶτε; Ἀρετὰ δοῦλεμα σὰν εἰ- λωτας ἐπὶ ἔξη μῆνας! Τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ νὰ- νιθῶ καὶ θάνατινθῶ!

— Πολὺ καλά, νὰναπαύητε! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡρε- μα ἡ συνομιλήτρια του. Ποῖος σὰς λέει τὸ ἐναντιον; Ἀπο μεθῆτιον θὰ εἶστε ἐλευθέρως.

— Ἀστενέστε; Ἀπὸ αἴτιον θὰ εἶμαι ἐλευθέρως! Αἴτιον θάναγγεῖλο στίχους μου στὴν παρρηπίσσα Μπρωζέξ; Μπορῶ νὰνιθῶ στὴν ἀδελφὴ τοῦ αὐτο- κρότορος;

— Πηγαίνετε, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρῶστασι.

— Ναί, γὰ νὰ πάω κορμασμένως καὶ νὰπαγγεῖλο μὲ βραυτὴ φωνὴ στίχους, τοὺς ὁποίους οὔτε θὰ θυμᾶ- μαί! Νὰ μ' ἀκούν δηλαδὴ οἱ καλεσμένους καὶ νὰ λένε:

— «Καίε, αὐτὸς εἶνε ὁ Ταλμά;». Ἀδύνατον, ἀγαπητὴ μου. Ἀδύνατον.

— Μὰ ἀν ἀρνηθῆτε, δὲν θὰ παῖξομα...

— Ἀς μὴν παῖξετε...

— Μὰ θάχομα σίγωνα ζῆμα ἔξη χιλιάδες φράγκα.

— Ἀς τὴν ἔχετε...

— Εἶστε πολὺ καλὸς συνάδελαφος καὶ δὲν θὰ μᾶς κάνατε αὐτὸ τὸ κακό. Σὰς ἔχω καλά; Ἐχετε χρυσὴ καρδιά καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε. Εἶστε ἡ σανάνα σωτηρίας μας.

— Δὲν εἶμαι σανάνα, εἶμαι μάρμαρο! Μὴ λογαριάζετε σὲ μένα, δὲ θὰ παῖξω!

— Θὰ παῖξετε!

— Ὅχι!

— Ἀγαπημένε μου Ταλμά!

— Τίποτα!

— Μισροῦλη μου Ταλμά!

— Σ' ἄλλος αὐτὰ!

— Ὅποτε τῶξις ἀποφασίσει γὰ καλά;

— Γὰ πολὺ καλά!

Καὶ ἡ χαριτωμένη ἠθοποιὸς ὤρμησε, τὸν ἀγκάλιασε, κ' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ.

Ὁ Ταλμά τᾶχασε. Στὴν ἀρχὴ προσπαθοῦσε ν' ἀμνηθῆ, τοῦ κά- κου ὄμως...

— Θὰ ἀναγγεῖλο λοιπὸν στοὺς ἄλλους Ἐταίρους τῆς Γάλλικῆς Κομοδιάς, τοῖ εἶπεν ἡ συνάδελαφος του, ὅτι αἰρίον θοῶν θὰ παῖ- ζετα... Ἄ, Ταλμά, τὶ καλὸς ποὺ εἶστε!...

Ὁ Ταλμά δὲν εἰνε συνείδησι ἀνάον ἀπὸ τὴν κατάληξή του. Ἐ- κτίταξε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, τὴν καλλιτέχνα πού ζυμογέλισε κ' ἔξωρα... ἔσκασε κ' ἀπὸς στὰ γέλια αὐὰ μικρὸ παιδί κ' ἐδῆλοσε ὅτι θὰ λάθῃ μέρος στὴν παρῶστασι...

Στὴ μάχη τοῦ Ροζού, μὴ σφαῖρα ἐχτίτησε τὸ ἄλογο τοῦ νεαροῦ εὐγενεοῦς ντὲ Τυάν, ὁ ὁποῖος στεκόταν κοντὰ στὸν στρατόρχη ντὲ Σάζ, καὶ τὸ σκότισε.

Ὁ στρατάρχης ἐρότησε τότε τὸν ντὲ Τυάν:

— Φοβήθηκα πολὺ, νεαρό μου;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ γενναῖος ντὲ Τυάν. Φοβήθηκα μήπως ἀντὶ τοῦ ἀλόγου μου πάρεε ἔσας τὸ βόλι καὶ πληρωθῆτε, στρατάρχα μου!...

ΣΕ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟ

Ἔνας γέρος σαλβιασμένος καὶ φιλόαργος πολὺ ὄνειρεται πὸς εἶχε μὲς στὸ σπίτι του γιοτή, κ' ἀπὸ τὸ φάβο μὴν ζοδῆμα καὶ στὸν ἔπνο ἀπὸ τὸ πονγ- (γὶ του, ἔχαμ' ὄζο νὰ μὴν κλεισῆι μᾶτι σ' ὄλη τὴ ζωὴ του. (Ἄπ' τὸ Ἴταλκὸ)

μῆ, ὁ Ἄνδρέας Ξαναβόηξε τὴ Μάρθα τοῦ παρελθόντος, τὴ στοιγι- κὴ καὶ τρομερὴ Μάρθα ποὺ εἶχε λατρέψει... Τὸν ἰκέτηνε μάλιστα νὰ μὴ φύγῃ... Καὶ ὁ Ἄνδρέας, βλέποντας τὰ δάκρυά της, λύγισε γιὰ μὴ στιγμή: Μὰ συλλογίστηκε τὸ γινὸ, τὴν ὑπόχεισι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ τὸν κἀνὴ πλουσίον κ' ἔμεινε σταθερὸς στὴν ἀπόφασί του... Μὰ σὲ λίγο, σὰν ἔμεινε πῆλ μόνος μέσα στὸ τραῖνο, δὲν μπό- ρεσε πῆλ νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησι του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμοῦς.

Ἡ Ἐρηθὰ Θάλασσα!... Ἐξείς ἀτίας τῆς τρομερῆς ἔστῆς εἶχαν στήσι τέντες ἐπάνον στὸ κατάστρωμα τῶν πλοίου. Παρ' ὄλ' αὐτὰ, οἱ ἐπάβτες, φρανόντοισαν ἐμυθνετισμένους...

Ὁ Ἄνδρέας ὁπόσο εἶχε προζωρήσει ἔξω ἀπ' τὴν προστατευ- τὴ σιὰ πού ἐραχῆον ἡ τέντες, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε μὰ φωνὴ νὰ τοῦ λῆι:

— Ἐ, ἐσύ, κει κάτω... Θέλεις νὰ πάθῃς ἡλίσι... Κρήφον γοῆ- γομα κᾶτω ἀπ' τὴν τέντα... Ἐνα λεπτὸ ἀκόμα ἂν μείνῃς ἐκεῖ, γά- θηρες...

Ὁ Ἄνδρέας ἀποταβήθηκε, ἀλλὰ σκέφτηκε ἄμεσως ὅτι ἡ ὄρα τῆς θυσίας εἶχε φτάσει... Ὅταν ἐδεδάωσε τὴ γυναῖκα του πὸς εἶχε βρεθὶ μὰ καλὴ θεσί τοῦ Μαδαγασκάρη, τῆς ἔλεγε ψέματα. Ἡ μόνῃ ἀλήθεια ἦταν ὅτι εἶχε ἀσφάλισι τὴ ζωὴ του γιὰ ἑξάκοσις χιλιάδες φράγκα... Ἐπορε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ κἀνὴ τοὺς δικούς του εὐτυχεμένους...

Καί, μὲ τὴ σκέψῃ αὐτὴ, ἔρωξε μὰ ματιὰ γύφου του... Κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε τώρα... Χωρὶς νὰ διαστῆι τότε ὁ Ἄνδρέας διεπυθῆθηκε πᾶλ πρὸς τὸ θανατηφόρο ἡ- λιο καὶ ἔβγαλε τὴν κάσα του...

Τὸ τέλος εἶχε φτάσει πῆλ. Ἐσπυμένους καθὼς ἦταν στὴν κοκκῆτα του, ὁ Ἄν- δρέας ἄκουσε ἔξαφνα τὸ γαῖτό νὰ λῆι στὴ νοσοκό- μα μὲ συγκίνησι:

— Μερὰκι λεπτὰ ζωῆς τοῦ μόνου ἀκόμα... Μὰ προσέχετε. Διατήρεῖ ὄλες τὸν τίς ἀσθήσις...

Ὁ Ἄνδρέας χυμογέλισε πρῶτ... Μέσα σὲ ἴλα λεπτὰ, θὰ ἔξασημάζεε τὸν πλοῖτον αὐτὴ γυναῖκα του καὶ στὸ γινὸ του...

Τὸ ὄλοϊ τοῦ παραβιὸ ὄσημα ἐκείνη τὴ στιγμή ὄχτῳ φουές. Τὴν ὄρα αὐτὴ ἀρωβόηε ἡ γυναῖκα του θὰ ἔγινε τὸ γινὸ του γιὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ ρωμῆθῃ... Ὁ ἐτοιμθάνατος νόμζε πὸς θὰ ἔβλεπε πρῶτον τὸν Ζορζὲ καὶ πὸς τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λῆι:

— Καλὴνύχα, πατερούλη...

Τότε ὁ δυστυχεμένος πατέρας ἄπλωσε τὰ χερία του πρὸς τὴ λατρεινὴ του ὀπτασία, κρηθίζοντας:

— Καλὴνύχα, Ζορζέ, καλὴνύχα...

Καὶ ξεψύχησε...

E.—G. GLUCK

ΠΑΛΑΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΚΑΦΑ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ὁ βαρῶνος γτ' Ὀλμπάχ, ὁ ὁποῖος ἤρμασε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἦταν ἓνα ἀπὸ τοὺς πὸς ὄνομαστοὺς ἐπιστήμονας τῆς ἐποχῆς του, ἔπαθε κάποτε μὴ γιάμα πὸς ἀπέμεινε ἱστορικῆ.

Μία μέρα ἔλαβε ἀπὸ ἓναν ξενητημένο φίλο του μὴ ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ ἔγραφε τὰ ἐξῆς:

«Τὸ ταξεῖδι μου ἐπῆγε καλὰ καὶ θὰ ἦταν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστο, ἂν δὲν μᾶς συνείχαμε ἓνα περιστατικὸ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θεωρῶ ὑποχρεώσι μου νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας. Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας, ἓνας ναυτης ἔπεσε ἀπὸ τὸ κατᾶρι στὸ κατάστρωμα κ' ἔσπασε τὸ πῶδι του. Οἱ ἄλλοι ναυτες τοῦ τὸ ἔδε- σαν σφιχτὰ μὲ σπάγκο ἀλειμμένο μὲ γρεσίον καὶ οἰνόπνευμα, καὶ σὲ λίγες στιγμῆς ὁ τραυματίας περπατοῦσε τόσο καλὰ ὅσο καὶ προητέρα. Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν παρακολούθησε ὄλο τὸ πλήρωμα, τὸ ὁποῖο ἔμεινε κατάπληκτο μὲρὸς στὴν ἐπιτυχία».

Ὁ γτ' Ὀλμπάχ, μόλις διάβασε τὸ γράμμα, ἔσπευ- σε νὰ ἐτοιμάσῃ σχετικὴ ἀνακοίνωσι, τὴν ὁποία ἐκᾶ- δασε στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων τῶν μελῶν της. Οἱ συνάδελφοι του ἐξεπλάγησαν φε- σικά γιὰ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ χειρουργικὴ ἐπέμ- βασι.

Ἐστερ' ὄμως ἀπὸ κάμποσες μέρες, ὁ βαρῶνος ἔ- λαβε καὶ δευτέρω γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφε στὸ ὑποερόγραφο:

«Στὸ περασμένο μου γράμμα λεηρόνησα νὰ σὰς ἀναφέρω μὴ λεπτομέρεια σχετικὴ μὲ τὸ περιστα- τικὸ πὸς ἔγραφα. Τὸ πῶδι τοῦ ναυτη πὸς εἶχε σπάσει ἦταν... ξύλινο!».

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Ξέρεις τί εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπ' ὄλα τὴ γυναῖκα;

— ἔξω. Νὰ εἶνε ὄραία!

— Ὅχι. Νὰ βλέπῃ τῆς ἄλλες ἀσχημες!...

